

TEMETÉS

Wilhelm Busch

Wilhelm Busch: TEMETÉS

Vannak temetések, melyek fölött megnyílik az ég, és az örök élet evangéliumának illata legyőzi a sír, az elmúlás fojtó levegőjét.

Ilyen temetésről szeretnék beszámolni.

Nyugalmazott igazgatót kísérték utolsó nyughelyére egy faluban, mely órányi járásra fekszik a vasútvonaltól. Nem csoda, hogy csak a kis helyi sajtó emlékezett meg az eseményről. Azonban a gyászolók tömegét látva, akik közelről-távolról összegyülekeztek, kétség nélkül észre lehetett venni, hogy itt valami rendkívüli történik.

A polgármester azt mondta a sírnál: 'Kis falunkat messze földön ismerik - de csak az elhunyt iskolája miatt.' Igaza volt. A falu neve Hülben, és a Sváb Alpokban található. Az öreg iskolában több mint két évszázadon keresztül a Kullen-család tagjai tanítottak. A fiúk mindig követték apjukat ebben a hivatásban.

Mégpedig nemcsak mint tanító, hanem mint a hívő közösség vezetője is. Így lett a hülbeni iskola fokozatosan lelki központtá. A világ minden tájáról betértek ide 'a testvérek': parasztok és az egykori birodalmi kancellár, a Keresztyén Ifjúsági Egyesület tagjai, professzorok és teológusok a tübingeni egyetemről, sőt egyszerű öltözetben az orosz gróf, Zaremba is... Mi mindent látott ez a hülbeni öreg iskola!

Most a család utolsó pedagógusa, Albrecht Kullen tért haza mennyei otthonába. Csodálatos ember volt! Az iskola rektora így emlékezett meg róla a sírnál: 'Tanulók ezreit vette föl az intézetbe, de soha nem rakott ki egyet sem. Valamennyit ismerte, szerette, és mindnyájan szerették őt.'

Meg kell azonban jegyeznünk, hogy egész életén át császár-párti volt. A 'vörösöknek' soha nem felejtette el, hogy negdöntötték az utolsó uralkodó trónját.

Mikor azonban halálának híre végigfutott a falun, a 'vörösök' énekegyletének vezetője fölkereste az elhunyt fiát, és megkérdezte tőle: 'Fölvonulhatunk-e mi is a gyászmenetben?' - 'Természetesen!' - 'Elhozhatjuk a zászlónkat is?' - 'Persze!' - 'És elénekelhetjük: Némán nyugszik a dalnok...?' (Az igazgató ugyanis az Úr nagy énekese is volt.) Ezt is megengedték. Ott fenn, ebben a kis faluban - hála Istennek - nem sokat adtak a liturgiai ceremóniára.

Világosan látni lehetett, hogy minden politikai különbözőség mögött nagy-nagy szeretet uralkodott.

'És a háznál is énekelhetünk?' - 'Természetesen!'

Ez lett a nap egyik fénypontja. A koporsót ráhelyezték a négy ló által vontatott halottaskocsira, némán állt körülötte a nagy tömeg, s akkor odavonult a 'vörös' énekegylet saját lobogója alatt, és énekelni kezdtek:

'Az éltem hitre építem,
utamnak vége fönn a menny,
ő, benned, benned bízom...
Áldott az Úr, övé vagyok,
irgalmassága rám ragyog,
és nem hiába fénylik...'

Megrendítő volt, ahogy ezek a nyers férfiak - szemükben könnyekkel - hön szeretett igazgatójuknak éppen ezt az éneket énekelték.

A kegyelem erősebb, mint minden politikai válaszfal.

Azután a gyászolók végtelen sora megindult a falun keresztül a csendes temetőbe. Tágas kilátás nyílik onnan a behavazott hegycsúcsokra.

A temetést az elhunyt unokaöccse végezte. Teljhatalommal hívogatott az Ige tekintélyével.

Mély gyász töltött be valamennyiünket, hogy a most hazatérővel vége szakadt valaminek, ami évszázadokon keresztül világított.

Azonban ennél világosabban ragyogott ebben az órában Jézus Krisztus, és bánatunk fölött megcsillant az öröm, hogy ez a világosság soha ki nem alszik!

(Wilhelm Busch: Variációk egy témára c. könyvből)

Forrás: www.keresztenydalok.hu